

ducând cu el „Spovedania unui învins”. Ciudat! Și nea Mișu se consideră „Campionul învinșilor”!

În numele celor ce vor avea bucuria să se întâlnească cu proza lui Mihai Vișoiu, îți mulțumim, Vasile Poenaru!

Centrul Socio-Cultural „Jean-Louis Calderon” al Primăriei Sectorului 2 se află în apropierea hotelului Intercontinental, cu acces fie din strada Batiștei, fie din strada C. A. Rosetti.

CUPRINS

- 5 MIHAI VIȘOIU
EU DESPRE MINE...
- 7 MIHAI VIȘOIU
ETCETERA. VARIANTĂ
- 19 MIHAI VIȘOIU
ATENȚIUNE, BANDIȚI!
- 42 MARIAN CHIRULESCU, GHEORGHE
MARINICĂ, OANA DINU, MIHAELA
SANDU
ISTORIA PLOIEȘTIULUI ÎN DATE
- 44 ZANFIR ILIE
*GALAȚIUL ÎN SPAȚIUL CULTURAL
NAȚIONAL*
- 46 ROMULUS VULPESCU
PRAGUL MERITAT

- 47 ION LĂNCRĂJAN
DRAGĂ TOVARĂȘE VIȘOIU,
- 49 FĂNUȘ NEAGU
CUVÂNT ÎNAINTE LA „SPOVEDANIA UNUI ÎNVINGĂTOR”. RÂNDURI DESPRE MIHAI VIȘOIU
- 51 MIRCEA DINESCU
*DE LA O VIRGULĂ, LA MIHAI VIȘOIU, PÂNĂ LA PREMIUL NOBEL
MIHAI VIȘOIU SAU EDITURA AERULUI*
- 54 DINU SĂRARU
MIHAI VIȘOIU
- 56 MIHAI COMAN
REPORTAJ-PORTRET: CINE N-ARE BĂTRÂNI...
- 59 MIHAI COMAN
*RELATARE DE LA UN EVENIMENT
SPORTIV: ROMÂNIA RĂMÂNE ÎN ELITA
BOXULUI MONDIAL. DIN TOATĂ SĂRĂCIA,
LE-AM DAT ȘI NEMȚILOR UN CAMPION
MONDIAL. DIN BERLIN TRANSMITE MIHAI
VIȘOIU*
- 62 IOAN ERHAN
DUMINICĂ, 31 IANUARIE 1982

- 63 RADU ALDULESCU
*NOTE DE LECTOR: EROI ÎN MOARTE
CIVILĂ*
- 70 IOAN POPESCU
*MIHAI VIȘOIU – UN ROMÂN CARE A
FĂCUT CARIERĂ DIN SPORT,
JURNALISTICĂ ȘI LITERATURĂ*
- 76 ION VLAD
SOLITUDINE
- 78 CONSTANTIN VREMULEȚ
*MIHAI VIȘOIU SAU HAIDUCIA ÎN CODRUL
CUVINTELOR*
- 80 MARIN LUPȘANU
ET IN ARCADIA, NOS
- 84 TITUS NIȚU
*O PROZĂ SCURTĂ ȘI PERCUTANTĂ CA
PROIECTILELE DUM-DUM*
- 86 IOAN GROȘESCU
MAI BOGAȚI CU UN GENIU PLOIEȘTEAN
- 88 RĂZVAN MITROI
*MIHAI VIȘOIU PE CEL MAI ÎNALT PODIUM
AL LITERATURII SPORTIVE ROMÂNE*

- 90 RĂZVAN MITROI
*PREMIILE NAȚIONALE PENTRU SPORT:
GABRIELA SZABO, MIHAI LEU ȘI MIHAI
VIȘOIU. LAUREATUL NOSTRU*
- 91 IOANID LUCA
*MIRCEA DINESCU ÎL LANSEAZĂ PE MIHAI
VIȘOIU*
- 92 PETRE HENȚ
SPORTUL CU MĂNUȘI LA PENITENCIAR
- 94 GABRIEL DANCIU
MIHAI VIȘOIU ÎN PENITENCIAR!
- 96 G. BĂLȚĂȚEANU
LEU SE VREA DIN NOU LEU
- 101 VICTOR CILINCĂ
BOXERUL DE CUVINTE
- 105 CORNELIU MIHĂILESCU
DOI CAMPIONI MONDIALI
- 108 NICOLAE DUMITRESCU
SPOVEDANIA UNUI ÎNVINGĂTOR
- 112 ION CUPEN
„SPOVEDANIA UNUI ÎNVINGĂTOR”

- 114 CORNELIU MIHĂILESCU
DINCOLO DE FIREA OMULUI
- 117 IOAN POPESCU
*ÎNTÂLNIRE DE SUFLET CU... BOXUL ȘI
FOTBALUL*
- 119 D. LALU, N. TACHE
*MIHAI VIȘOIU ÎN FAȚA ȚĂRANILOR DIN
ODĂENI DE BRĂILA: „VĂ SĂRUT
BĂTĂTURILE PALMELOR”*
- 122 CORNEL RADU CONSTANTINESCU
CRONICA „RĂSTIGNIRII ȚĂRANILOR”
- 124 AUREL IVAN BREZEANU
*MIHAI VIȘOIU: „RĂSTIGNIREA
ȚĂRANILOR”*
- 127 ALEXANDRU BRAD
„RĂSTIGNIREA ȚĂRANILOR”
- 129 ION ALECU
*TRAGEDIA AGRICULTURII ROMÂNEȘTI –
RĂSTIGNIREA ȚĂRANILOR*
- 132 I. ALECU
„RĂSTIGNIREA ȚĂRANILOR” LA ODĂENI

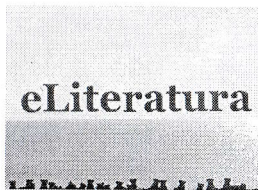
- 134 TH. PARAPIRU
VEȘNICIE ȘI SUFERINȚĂ
- 136 AURELIA VOINESCU
LANSARE DE CARTE LA SALONUL LITERAR „AXIS LIBRI”: „MOARTEA DINAINTEA MORȚII”, DE MIHAI VIȘOIU
- 139 MIRCEA BÂRSILĂ
POVESTIRI EXEMPLARE
- 147 M. GHIȚĂ MATEUCĂ
A TRĂI PENTRU A POVESTI: CARTEA UNUI DESTIN, DESTINUL UNEI CĂRȚI
- 151 CONSTANTIN VREMULEȚ
„MOARTEA DINAINTEA MORȚII”, O APARIȚIE EDITORIALĂ DEMNĂ DE REȚINUT
- 155 CONSTANTIN VREMULEȚ
MIHAI VIȘOIU, MOARTEA DINAINTEA MORȚII, GALAȚI, ED. AXIS LIBRI, 2011
- 159 VICTOR CILINCĂ
CARTEA-SEIF: MIHAI VIȘOIU NU A FOST „UȘĂ DE BISERICĂ”, DAR POARTĂ CRUCEA CURAJULUI

- 162 ION MANEA
MIHAI VIȘOIU: MOARTEA DINAINTEA MORȚII. GALAȚI, ED. AXIS LIBRI, 2011. PORTRET AL PROZATORULUI LA TREI SFERTURI DE VEAC
- 166 IOAN NEȘU
MOARTEA DINAINTEA MORȚII
- 171 RADU ALDULESCU
ISTORIA ȘI SCÂRBA
- 178 CONSTANTIN VREMULEȚ
CE-AȘ FI VRUT EU SĂ SPUN DESPRE „SCÂRBA” LUI MIHAI VIȘOIU
- 182 IRINA CĂLUI
„VIAȚĂ CU LUPI, BANI ȘI MOARTE”, UN VOLUM ÎN CARE MIHAI VIȘOIU DEMONSTREAZĂ, CU SAU FĂRĂ VOIE, CÂT DE MARE ESTE SCHIȚA
- 185 IRINA CĂLUI
VIȘOIU, MIHAI, CAMPIONUL ÎNVINȘILOR, EDITURA AXIS LIBRI, GALAȚI, 2014, 400 P.
- 187 N. HRISTODORESCU
MIHAI VIȘOIU – UN SCRITOR PLOIEȘTEAN PEA PUȚIN CUNOSCUT DE PLOIEȘTENI

- 190 DUMITRU AUGUSTIN DOMAN
*ULTIMUL DINTRE PROZATORII ȘAIZECIȘTI
AI CÂMPIEI DUNĂRII*
- 196 JURNALUL DE CĂLĂRAȘI
*OMUL SĂPTĂMÂNII: MIHAI VIȘOIU.
PENTRU SĂRBĂTORIREA, ÎNTR-UN AMPLU
PROGRAM CULTURAL, A „50 DE ANI DE
CĂLĂRAȘI” ȘI PENTRU O CARIERĂ ÎN
JURNALISM CÂT O VIAȚĂ DE OM. MIHAI
VIȘOIU – ZIARISTUL SATULUI ROMÂNESC!*
- 198 „ATENEUL DUNĂREAN”
*EVENIMENT CULTURAL DE EXCEPȚIE
SUB SPIRITUL LUI AL. TH. IONESCU!*
- 201 PROF. DR. SORIN DANCIU
*MIHAI VIȘOIU – PE AXA REBREANU...
PREDA... DINU SĂRARU*
- 203 GRID MODORCEA
AMURGUL FÂNTÂNILOR
- 206 SCÂNTEIA
DRAGĂ MIHAI VIȘOIU,
- 208 VASILE POENARU
STIMATE DOMNULE MIHAI VIȘOIU,

- 211 REALITATEA
*MIHAI VIȘOIU: UN SCRIITOR NĂSCUT ÎN
URBEA LUI CARAGIALE ȘI CRESCUT PE
MALUL DUNĂRII, LA GALAȚI, TRADUS CU
ADEVĂRAT ÎN LIMBA ENGLEZĂ*
- 216 ANDREEA LORENA ȚUICAN
*CÂND VIAȚA SE ÎNTÂLNEȘTE CU
FICȚIUNEA SAU O PRIETENIE FĂRĂ DE
MOARTE ÎNTRE MIHAI VIȘOIU ȘI IOAN
PAMBLICĂ*
- 219 GHEORGHE MARIN
*LANSAREA TRADUCERILOR ÎN LIMBA
ENGLEZĂ A VOLUMELOR DE PROZĂ ALE
LUI MIHAI VIȘOIU*

Prezenta lucrare se publică în cadrul
Proiectului eLiteratura în format
electronic și tipărit.

Ilustrația copertei: George Pătru
Coperta: Leo Orman

© 2018 eLiteratura. Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-001-134-7

Pentru mai multe informații privind această carte,
sunați la ++4021 312 8212 sau scrieți la
info@ePublishers.info.

www.eLiteratura.com.ro
www.eLiteratura.us
www.MihaiVisoiu.ro
www.LibrariaCoresi.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VIȘOIU, MIHAI

Moartea nu bate la ușă : pamflete și referințe critice / Mihai

Vișoiu. – București : eLiteratura, 2018

ISBN 978-606-001-134-7

821.135.1

MIHAI VIȘOIU

EU DESPRE MINE...

Cu fiecare zi care mă apropie de optzeci de ani, nopțile îmi sunt tot mai scurte. Insomniile mi le «scurtează» chiar și pe cele de la sfârșit de iunie. Gândurile și ele tot mai greu pot fi păcălite. Amintirile se luptă fără să-mi mai acorde circumstanțe atenuante. Mă simt singur și încercările mele meschine de a da la întors completele de judecată nu mai opun nicio rezistență, nu mai pot să cer clemență și nici să-l chem în ajutor pe Dumnezeu. Noapte de noapte, în cutia mea craniană se dau cele mai sângeroase lupte. Faptele de care vreau să mă curăț se calcă în picioare, își dau cep, iar șipurile se înfig adânc în piept, coaste și bicepsși. Curge sânge ca la abator. Sângele îmi face nările să se dilate și inima să-mi ajungă la gât, gata să mă sufoce. Asist la acest masacru cu detașare, știind că oricum moartea nu poate fi de nimeni driblată și amânată. Mă frământ, recunoscând că, în orice zi sau noapte, indiferent de oră, cosașa poate să-mi lase zilele în urmă și în față să nu mai rămână nimic. Sunt pregătit de plecarea-plecărilor și pentru a „ieși din scenă” cum mi-am dorit. Încerc scenariul la a cărui punere în operă nu pot participa. Doresc ca sicriului în care o să fiu așezat pentru odihna veșnică să i se pună imediat ce m-am răcit capacul. Să nu mă vadă nimeni mort. În jurul meu să nu aud: „Despre

morți numai de bine!” spus de lichelele și tinichelele în gura cărora biblica zicere este mai mult decât rău mirositoare.

Fiindu-mi silă de mine că am mințit plopilor și sălciile că într-o zi vor face mere și pere, făcându-i chiar să creadă cât de importanți sunt, nu pot să mă iert cum am tămâiat o sumedenie de căzături umane. Într-o perioadă, cea dinaintea Crăciunului din anul 1989, când unora le puneam în gură întâmplări și realizări de care îmi era rușine, și după această fatidică dată, când din ticăloși și tâlhari unii, cu patalamale adevărate, alții cu ele cumpărate, am făcut miliardari. Ca unul care a ieșit din multe labirinturi scăpând „necrestat”, sunt convins că MOARTEA CÂND VINE NU BATE LA UȘĂ. Ea are chei, șperacle, guri de lup și iarba fiarelor pentru toate broaștele și încuietorile. Așa că vă rog să mă înjurați fără să vă jenați. Fiți voi înșivă, fiți ca sufletele voastre lipsite de viață. Nu încercați să vă dați cu porumbeii de zbor. Rămâneți ciori vopsite. Aceleași ciori care se dau drept papagali, cărora ploile le spală aripile.

În viață, sunt sigur, nu întotdeauna faptele sunt cântărite cu balanțe cinstite, iar cei care trebuie să facă dreptatea au găuri în legătura neagră pusă peste ochii lor. Așa că Doamne, iartă-mă, că știu câte fapte rele ai de iertat. Oricum, în fuga mea de mizeriile prin care am trecut, convins că ele nu pot fi curățate cu niciun detergent, apelez la cei care l-au cunoscut mai mult pe „scriitorul” și publicistul Mihai Vișoiu, să-l uite. Că s-au înșelat și ei nu au nicio vină. Oricum, le mulțumesc.

MIHAI VIȘOIU

ETCETERA. VARIANTĂ

Din octombrie anul trecut (2014) și până acum, în a treia săptămână a Postului Paștelui din noul an (2015), cu o iarnă și un început de primăvară care au răscolit și au dat în clocot zi și nopți trăitorii României, țară și patrie de care a rămas doar numele, încerc să mă conving când a fost mai cu milă chinuit acest popor. Am scris zeci de variante, am sacrificat câteva topuri de hârtie, fiindcă pentru mine calculatorul și tot ce este nou în materie sunt precum cucerirea cosmosului pe vremea părinților mei. Telefonul mobil pe care-l am de pe la sfârșitul mileniului trecut, deși l-am tot schimbat, este tot un model cu taste pe care-l folosesc doar să răspund și să mai deranjez pe câte un cunoscut. Nu știu să dau SMS-uri, să citesc mesaje sau să fac fotografii. Îmi este rușine de mine cât de analfabet sunt în materie și cât sunt de blestemat de arborii sacrificiați pentru dorința mea de a fi cineva în fața mea. Da, da, fața mea, pentru că eu sunt procuror și judecător, condamnat și temnicer. Mă judec și mă condamn fără să-mi acord circumstanțe atenuante.

Atunci de ce scriu? Ca să se convingă și cei care m-au îndemnat să fac meseria asta. N-au fost puțini și cât de mult au greșit numai eu știu. Culmea, ei au avut valoare au viață și după moarte. Pe cei care m-au scărpinat între

coarne îi rog să mă ierte. Să mă ierte că nu m-am luat în serios, cum tot mă boscorageau de fiecare dată. De aici mi se trage scârba pe care o am pentru mine, scârbă provenită din brânza pe care n-am vrut s-o scot din „burduful de câine”, lăsând-o să se împută.

În cele nouăzeci și nouă de începuturi, cât țin eu minte, în care m-am bătut cu mine, dar mai ales cu vânzătorii, trădătorii, nemernicii, toți tâlharii, criminalii și odioșii jefuitori de țară, îmi venea să-mi iau gâtul, să-l pun în ștreang, dar cum sunt laș, când îmi amintesc cât de fericit eram la sfârșitul lui '89, când scenariul revoluției prost regizată a avut doar câteva secvențe de neuitat pentru totdeauna. Sunt secvențele cu morți, răniți, durere și lacrimi a celor care au fost striviți de chinurile despărțirii pentru totdeauna de cei dragi. Eram fericit și, totodată, mi se făcea greață: servisem un regim totalitar, cu o dictatură din cele mai crunte, când trebuia să bați din palme, deși munceai și duminica, nu aveai hrană suficientă, iarna gerurile înghețau uneori și caloriferele. Dar poporul trebuia să aplaude. Mă gândeam cu bucurie că vremea fățarniciei, epoca minciunii și terorii vor fi îngropate. Doamne, ce prost și dobitoc am fost!

Nu se așezaseră bulgării înghețați pe mormintele celor asasinați, că am început să mă întreb tot mai des: oare n-am scăpat de dracu' și am dat peste ta-su'? Mă uitam zi și noapte la televizor și vedeam de la o zi la alta tot mai multe jeguri care se dădeau ca asuprași, cu gloata sacrificată, scoțând pamblici pe gură și flăcări pe nas, jurând că sunt gata să fie în linia întâi în războiul pentru fericirea României și a poporului său. Se căzneau să găsească cuvinte alese, simandicoase, dar toaca era tot a limbii de lemn.

Așteptam să înceapă și judecata celor care au fost înrolați în hoarda asupritoare, a băloșilor care trăiau din minciună și uitaseră de unde au plecat. Erau trupele de comando ce aveau până mai ieri frâiele partidului glorios, iubit și neînfricat, în frunte cu eroicul său conducător, înconjurat de activiștii, securiștii, milițienii și alți băgători de seamă, turnători și trădători de neam, care nu aveau tată și mamă, frați și neamuri rămase la țară să se chinuie pe ploaie și arșiță, pe zloată și frig în C.A.P.-uri, S.M.A.-uri, I.A.S.-uri și A.E.I.-uri, să facă recolte tot mai mari, de care să nu se apropie decât atunci când le încărcau în garniturile de vagoane și TIR-urile ce luau drumul străinătății. În anii optzeci, parcă înnebuniseră cu toții. Raportarea devenise o uriașă cangrenă, un cancer pornit de secretarii de partid de la cele mai mici organizații, obligați să raporteze președinților de C.U.A.S.C.-uri producții mult mai mari decât cele reale. Se raporta în cinstea lui 1 Mai, 8 Mai (ziua partidului), 23 August, a congreselor, conferințelor naționale, dar mai ales de ziua tovarășului și a tovarășei.

Cunoscând toată mascarada și fiind unul din prodigioșii producători de telegrame adresate eminentilor conducători și C.C. al P.C.R., declar cu mâna pe inimă, câtă mi-a mai rămas, că dacă vrea cineva să găsească manuscritele nu are unde să le caute. Le dictam cu grabă de băutor de chinină. În toată mizeria asta vopsită în culorile fericirii sunt dator să recunosc că în multe unități agricole cei care le conduceau abia reușeau, pe propria lor răspundere, expunându-se și cu frica în sân, să mai lase deoparte angajamentele sforăitoare și să oprească grâu pentru pâinea cooperativelor și salariaților, pentru grădinițele unde copiii trăiau mai bine ca acasă.

În anii '80, România ajunsese spaima piețelor din Europa Occidentală. Prețurile de dumping erau practicate la toate, dar absolut la toate produsele agroalimentare, cereale, plante tehnice, legume, fructe, dar și ale celor realizate de industria alimentară. Strugurii, piersicile, merele, căpșunile (pe vremea aceea recoltam de la noi, nu de pe câmpurile spaniolilor și italienilor) etc. se vindeau la aceleași prețuri de dumping pe piețele europene. La legume, beneficiarii străini solicitau ambalaje numai dintr-o anumită scândură cu dimensiuni precise. De ce așa? Câștigau de la fructe și legume, dar cel mai mare profit provenea din lădițele desfăcute și apoi finisate pentru a deveni parchet. La atâtea nenorociri am fost martor, încât îmi stă limba plută de scârbă.

În timp ce așteptam să-mi vină rândul la „mititica”, mă gândeam că oricum nu prea făcusem eu pe principialul și, cum ziceau unii, am fost hoț și mi-am lăsat loc de bună ziua. Învățasem să umblu cu busuiocul într-o mână și cădelnița în cealaltă și îi făceam pe toți mari din cuvinte. Când voiam să spun vreo chestie mai deșteaptă, îmi mușcam limba. Pe la sfârșitul lui februarie, când mi se aplecase de câte scârbe cunoscute vedeam înfipte în noua democrație, unde era „cașcavalul” și viitorul, am ieșit și eu la bătaie. Am vrut să fac partidul compromișilor, subiect pe care l-ați întâlnit și în „Moartea dinaintea morții”. Cine voia să intre trebuia să aibă un lighean cu apă, săpun, o cârpă și un scăunel. Toți compromișii trebuiau să-i spele pe picioare pe cei în fața cărora greșiseră. Am stat în fața Centrului Cultural, unde-i țineam de urât povestindu-i de una, de alta lui Ionel Perlea devenit statuie, vreo două zile. Treceau unii și alții, dar să bage picioarele în lighean nu. Îmi ziceau fără jenă, era vremea trasului de șireturi, băi,

nea Mișule, ai înnebunit? Ar trebui ca ăia de la Mediaș, care fac ligheane emailate, să lucreze zi și noapte. Ce dracu', nu vezi că nici turnătorii nu se înghesuie, că, vorba aia, matale îi știi. A doua zi, pe la prânz, unul care credeam că nu mă înghite, așa gândeam eu, că nu băusem niciodată cu el, mi-a zis de la obraz: Nenică, mută dricu'! Ce, iar vrei să fii cel mai al dracu'? Ce, noi nu știm ce om ești? Îți spun eu, n-ai avut alternativă, trebuia să fii membrache ca să fii ziarist. Era obligatoriu, ce, eu nu știu?

Un lucru e cert că, în februarie, aveam sau nu aveam treabă în piață sau la clubul unde se juca rummy, table și alte competiții cu babaroase, 32 sau 52 de cărți, unde banii jos și ochii la ușă se simt ca acasă, luam probele hepatice tângului și, culmea, simțeam că fără să premeditez și nici să mă dau cu vizionarii, nu numai că nu s-a găsit vreunul să-mi aducă aminte ce rahat am mâncat sau să mă ocolească. Toate chestiile astea care m-au băgat în rândul celor puțini bolnavi de lume, le-am învățat de la bunica Păuna Cristea Mihăilescu, care le-a zis și copiilor ei, dar și nepoților: „Ziceți, mă, sărut mâna și bună ziua la toată lumea pe care o vedeți la porți sau pe care o întâlniți la pompă la Diaconeasa ori pe stradă”. Lecție de învățător la școala vieții.

Pe 23 februarie, cum sunt trecut în acte, nu pe 15, când am dat ochii cu lumea, am fost căutat de secretarul general al Adevărului, care deținuse aceeași funcție și la Scânteia. Credeam că-mi zice „La mulți ani!”. Dar n-a fost așa. Mi-a spus direct: „Să fii a doua zi la București, la redacție”. Omul acesta, Anghel Paraschiv, fie-i țărâna ușoară și somnul veșnic liniștit, s-a „bătut” pentru mine cu noii proțăpiți în funcții de conducere. Niște ciori vopsite care voiau să se dea papagali.

Din acea zi și până în 2005, când am împlinit 53 de ani vechime în câmpul muncii, adică 14 octombrie 1952 – 25 noiembrie 2005. Când au trecut cei cincisprezece ani de Adevărul e greu de spus. Cert este că am trecut prin multe. Vreo doi ani, până m-am pus pe picioare și am știut pe fiecare cum dansează și de la cine mănâncă din palmă și pe cine pupă în cur, am înghițit destule, ca orice recrut în perioada instrucției. În '93 eram deja redactor principal și peste alți doi ani, publicist comentator, având ca „parohie” Sud-Estul țării, adică Ialomița, Călărași, Buzău, Prahova, Brăila și Tulcea. Mai puțin Constanța, unde era Carmen Chihaia. Scriam de toate, dar cu predilecție despre agricultură și din când în când și câte o picătură de sport, adică ce-mi plăcea, despre box.

În cei cincisprezece ani de Adevărul și alți vreo trei de Ultima oră și Ploieștii, am fost martor, un martor care a urlat despre cum se distruge țara, adică România, care era scoasă la mezzat mai rău ca în vremurile când plăteam biruri la turci. Am văzut cum cele zece milioane de hectare arabile au fost împărțite în patruzeci de milioane de parcele, cum au dispărut și s-au distrus, nemairămânând piatră pe piatră, fostele C.A.P.-uri și I.A.S.-uri, S.M.A.-uri, stațiuni de cercetări pentru cereale și plante tehnice, horticultură și pomicultură, viticultură, pentru selecția animalelor. Nici fosta Iugoslavie, care a trecut prin foc și pară, prin bombardamente și adevărate măceluri, nu a fost distrusă ca România. Singura deosebire a fost că la noi nu au fost sacrificați atâția oameni. Am fost martor la cum cele mai mari lichele și tinichele au ajuns mari politicieni, cum șuții, bețivii și peștii au ajuns miliardari, cum avocați care până nu demult se constituiau parte civilă pentru o ladă de marmeladă ruptă sau o sticlă cu gâtul spart, au devenit

mari recuperatori de moșii mai mari sau mai mici, de case și castele ai căror proprietari și moștenitori nu mai făceau umbră pământului.

A fost vremea actelor false, a falsificărilor celor mai răsunătoare. Adevărurile învechite la sticla de lampă încinsă și cu ștampile măsluite au îmbogățit pe cei mai odioși și ordinari tâlhari și au aruncat pe drumuri zeci de mii de familii, printre care trebuie amintiți și cei care au murit de inimă rea. Tribunalele au devenit adevărate oboare și piețe, iar judecătorii și avocații geambași. Se juca „alba-neagra” într-o veselie și nimeni din cei implicați nu încerca să înlăture tragediile pe care le produceau. Șpaga, plocoanele și darurile dintre cele mai costisitoare te făceau mare latifundiar. Nu se ținea cont că amărății aveau dreptate. Se călca pe cadavre ca la Cotul Donului și Stalingrad, cum zicea un bătrân din Telega de Prahova. Legea 18, a fondului funciar, a produs cele mai multe victime. Comisiile de validare a actelor de punere în posesie, formate din nemernicii și javrele satelor înrăite de năravuri din cele mai odioase, au făcut ca profesia de avocat să fie atât de căutată și de bănoasă, încât facultățile de drept, la începutul anilor '90, se înmulțiseră ca ciupercile după ploaie, fiind înființate în mai toate reședințele de județ. Era vremea când pe sălile pașilor pierduți din tribunale erau și mai sunt și astăzi, adevărate furnicare de oameni veniți unii să-și caute dreptatea, iar alții să-și găsească proștii. Se omorau frații între ei, copiii cu părinții, rudele și vecinii. În anii '90-'95, la fiecare răspântie de drumuri erau câte două-trei cârciumi. În aceste locuri ale pierzaniei, se cumpărau și se vindeau conștiințe, iar pe martori mincinoși călcai ca pe dude. Pământul primit moștenire de la părinții decedați a ajuns la orașenii care l-au arendat șefilor de asociații, puși

pe căpățuială și înavuțire rapidă. În Brăila, ca de altfel și în celelalte județe din Bărăgan și Câmpia Română, șefi de asociații agricole ajunseseră frizerii, barmanii, ospătarii, preoții, milițienii, mecanizatorii, șoferii, învățătorii și chiar aviatorii. Ingineri și tehnicieni agronomi găseai doar pe sămânță și aceea neselectată. Tot ce produceau era în lumea lor. Arendatorilor nu le dădeau nimic. Până prin 1995, valoarea hectarului de teren agricol n-a sărit de cinci-șase milioane de lei, adică două sute-trei sute de dolari.

Au fost ani când sute de mii de hectare cu grâu și porumb n-au fost recoltate, iar anii următori peste două milioane de hectare au rămas pârloagă. Se schimbau miniștrii la agricultură ca ciorapii. Unul stătea pe scaunul de ministru de la culesul porumbului până la tăiatul cocenilor, iar cel care îl înlocuia în perioada însămânțărilor de toamnă, la Paște nu-l mai găseai. Se schimbau guvernele, miniștrii și legile ca la balamuc. În Parlament, locurile de deputați și senatori se licitau ca în talcioc obiectele de furat, adică pe șestache. Au apărut miliardarii de carton, baronii locali, șefii mafiiilor teritoriale. Bombardamente cu bombe nucleare de ar fi avut loc nu ar fi distrus și făcut să dispară peste nouă mii de combinate, uzine, fabrici, complexe zootehnice etc. și, odată cu ele, peste cinci milioane de locuri de muncă.

În anul 2000, nu a fost sfârșitul pământului, cum prevedeau unii, dar a început exodul românilor în toate țările care aveau nevoie de forță de muncă. Au plecat cei mai buni meseriași, maiștri și specialiști din industrie, medici și asistente medicale și după ei gloata de muncitori cu meserii mai puțin căutate, care acceptau orice muncă. Și când hoții și tâlharii au simțit că în țară nu au mai rămas

multe de furat, au luat drumul străinătății cu româncuțele credule devenite vânzătoare de dragoste.

Distrugerea României se producea pe toate planurile: politic, economic, legislativ și ca popor. În București și în orașele mari aveau loc adevărate paranghelii, petreceri ale pierzaniei. Cazinouri, restaurante și fel și fel de cabinete de relaxare și masaj, care tot bordeluri erau. Ziare cu știri ce se băteau cap în cap, scrise de indivizi cu abecedarul stricat, dar cu școala șantajului și vânzării stăpânilor celui care oferă mai mult erau la modă. Televiziunile s-au înmulțit și nu era oraș să nu aibă postul său. Cine avea la dispoziția lui mass-media era asigurat că nu-l deranjează nimeni.

Așa au ajuns la guvernare, pe termene lungi, cei mai periculoși indivizi, care au avut grijă să aibă la picioarele lor sistemul legislativ cu toate instituțiile sale – Parchetul general, D.N.A., D.I.I.C.O.T., A.N.I. și C.S.M. – și toate bine păzite, ca nu cumva să miște în front de față cu fost cooperativă Ochiul și timpanul, de cooperativa ochiul și timpanul. În ultimul deceniu, mafia a ajuns pe cele mai înalte culmi ale corupției. De la șpăgile și parandărăturile de câteva zeci de mii de euro, s-a ajuns la comisioane de sute de milioane de euro. Tâlhari cu gulere albe și papioane și-au mutat averile în lumea largă, unde nu mai pot fi ajunși de brațul legii.

Ca unul care a apucat blestemele spuse de Baba Rada treizeci și trei de ani „Să nu dea Dumnezeu să-l vezi pe Ceaușescu mort” și tocmai ea n-a avut parte să se bucure, murind de Sf Nicolae, cu trei săptămâni înainte de Crăciun, acum mă întâlnesc cu tot mai mulți inși care se întrebă când intră la apă marinarul care a părăsit nava înaintea sobolanilor. Seară de seară, la TV, aceiași abonați plătiți cu